

Шклярук І. М.

група МФіл 51 (а) (Хмельницька гуманітарно-педагогічна)
Науковий керівник – канд. пед. наук, викладач Гандабура О. В.

КОНЕКТИВІЗМ ЯК ТЕОРІЯ МЕРЕЖЕВОГО НАВЧАННЯ

Конективізм – це альтернативна теорія навчання, розроблена Джорджем Сіменсом, яка стосується сучасних теоретичних моделей, таких як біхевіоризм, когнітивізм та конструктивізм. Ця теорія навчання визнає, що технології вплинули на суспільство і що підходи викладання та навчання змінюються. Він визнає, що навчання вже не є індивідуалістичним, а спирається на неформальне навчання, яке відбувається завдяки участі у спільнотах практик, соціальних мереж та робочих завдань. Простіше кажучи, конективізм полягає у формуванні зв'язків між людьми та технологіями.

Відповідно до теорії конективізму, знання розподіляються по інформаційній мережі і можуть зберігатися в різних цифрових форматах. Так як інформація постійно змінюється, її достовірність та точність можуть змінюватися з часом, в залежності від виникнення нової інформації, що відноситься до предмету. Таким чином, розуміння предмету і можливість дізнатися про дане питання також будуть з часом змінюватися. В теорії конективізму виділяється два важливих моменти: здатність шукати поточну інформацію і здатність фільтрувати вторинну та зайву інформацію. Простіше кажучи, здатність отримати знання є більш важливим, ніж самі знання. Здатність приймати рішення на основі отриманої інформації вважається невід'ємною частиною процесу навчання.

Навчальний процес має циклічний характер, так як учні підключаються до мережі для обміну та пошуку нової інформації та змінюють свої переконання на основі нових знань, і потім підключаються до мережі для обміну новими знаннями та інформації ще раз. Навчання – це процес створення знань, а не просто їх споживання. Особиста мережа навчання формується в залежності від того, як в учня організований зв'язок з навчальною спільнотою.

Теорія конективізму набуває значного розвитку, так як ми вступили в період радикального прориву в сфері освіти. Під час навчання використовуються різноманітні веб-додатки, які розраховані на співпрацю та комунікацію з учнем. Крім цього, глобальні мережі і спільноти в даний час формуються за допомогою нових технологій, підштовхують молодих людей до розробки нових творчих форм спілкування і пошуку знань за межами формальної освіти. Звичайно, буде рости кількість учнів, які використовують ці технології все своє життя, оскільки молоді люди більш активно використовують новітні технології, і вони поступово будуть витіснити тих, хто навчався за паперовими книгами, з ручкою і зошитом. Це безсумнівно викличе непорозуміння в навчальних закладах і аудиторіях, особливо серед дорослих педагогів, які самі не завжди відчують себе комфортно з новими технологіями, тому що не можуть розібратись і зрозуміти як вони можуть покращити їх викладання. Шкільна система не розробила конективістську модель навчальної програми, оскільки співробітники навчальних закладів не розуміють всі можливості, які цифрові технології можуть запропонувати, а частково тому, що не всі люди можуть бути автономними учнями.

Отже, в освітній теорії стрімко відбувається зміна парадигми і формується нова епістемологія, особливо у зв'язку з сучасними умовами здобуття освіти, але це не означає, що теорія конективізму розглядається в якості окремої освітньої теорії. Однак, теорія конективізму починає відігравати важливу роль у розвитку та появі нової педагогіки, де учень стає більш автономним і не потребує контролю.

ЛІТЕРАТУРА

1. Siemens G. Connectivism: Learning as Network Creation. 2006. URL: <http://www.elearnspace.org/Articles/networks.htm>
2. Гурєєва Л. В. Конективістська теорія навчання. Молодий вчений. 2014. № 6 (65). С. 695–697.